

Druh

D. RUS

HRAJU, A BYCH ŽIL. KNIHA III

Hraju, abych žil 3: Dluh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Dmitrij Rus

Hraju, abych žil 3: Dluh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Hraju,
abych žil

Hraju, abych žij

Kniha III.

Druh

Dmitrij Rus

FRAGMENT

Copyright © Dmitrij Rus 2019
Cover Art © Kadziro 2019
Translation © Václav Štefek, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4176-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4278-7 (1. zveřejnění, 2019)

Výňatek z automatické aktualizace WikiJS:

Lolth: bývalá žena Corellona, nejvyššího představitele elfského panteonu a stvořitele elfské rasy. Zosnovala vzpouru s cílem svrhnout svého manžela, která se táhla po mnoho tisíc let. Nakonec však byla poražena a v podobě gigantického pavouka uvržena do bezedných hlubin. Elfové, kteří se postavili na její stranu, byli prokleti a stala se z nich rasa drow – temní elfové.

Lolth se ráda zjevuje v podobě černé vdovy (pavouka), krásné drowské ženy nebo v kombinaci obou podob. Svou přítomnost dává často najevo prostřednictvím usmívající se ženské tváře objevující se na nejbližším pavoukovi.

Všude tam, kde se Královna pavouků objeví, zavládne hrůza a děs. Lolth je krutá a zlá, kromě sebe samé neuznává žádnou autoritu, neustále spřádá intriky a rozdmýchává spory mezi svými kněžkami.

Lolth pohrdá nižšími bohy panteonu temných i světlých elfů. Nenávidí svého syna Vhaerauna, patrona drowských mužů, který usiluje o svržení matriarchátu. Bojuje o moc s bohyní Shar a opovrhuje svou dcerou Eilistraee, která chce rasu drow přivést zpět ke Světlu...

1. kapitola

Křup! S odpudivým křupnutím mi vyskočilo rameno z kloubu a zachvátila mě ukrutná bolest. Chtě nechtě jsem se poroučel tváří k zemi a narazil nosem do hrubé kamenné podlahy.

Prask! Další žebro nevydrželo neskutečný tlak obrněné nohy obrovitého pavouka.

„Nesnáším vás...“ probublal jsem do louže vlastní krve, která zatím stačila vytéct z mého napadrté rozbitého obličejce.

Nemůžu říct, že by pohled na krev byl nějak zvlášť děsivý, spíš mě doháněl k šílenství. *Jiný svět* je sám o sobě rudých gejzírů plný. Když člověk vidí třeba nějakého nabušeného rogonu při práci s dýkami, zmocní se ho neodbytný pocit, že si postava dává krvavou sprchu. Po každém kombu z oběti vystříknou doslova fontány svědčící o vyrvaných tepnách a způsobení kritického zranění.

Do jisté míry jsem vývojáře chápal. Zapůsobit na pocity a zabrnkat na duševní strunu moderního spotřebitele je nekonečně složitý úkol. Dnešní divák znuděně zívá a líně žvýká toast se šunkou a kečupem i při sledování 4D hororu, ve kterém není k vidění nic než těla cupovaná na kousky. Podchytit naše emoce je stále obtížnější. Svět kolem nás je přitom čím dál šedivější, zvlášť na pozadí barevné a agresivní reklamy a barvotiskových časopisů s rafinovanými kráskami.

Jen pár generací nazpátek bylo dítě dokonale šťastné, když mohlo celý večer lítat po ulici a klackem honit kovovou obruč od kola. Ale teď? Školáci napumpovaní k prasknutí fastfoodem sedí u počítačů nabitých po-

sledními hity zábavního průmyslu, k smrti se přitom nudí a nevědí, do čeho píchnout. Jo, jo, degenerujeme...

Křup! Lupnutí v druhém rameni mě vrátilo do reality.

Vy bastardi! Teď teda pavouky už teprve nesnáším! A od jisté chvíle i drowské kněžky! Ale uvidíme, kdo se bude smát naposled! Mám absolutní paměť, Ruato, a chystám se žít fakt dloouho! Každou zlomenou kůstku, každou kapičku krve si budu pamatovat i za tisíc let!

Chitinové pařáty mě držely vkleče v poloze *Nanejvýš ponížené úcty*. Netuším, jakou anatomickou stavbu mají bytosti, pro které je tahle pozice primárně určena, ale humanoidi to očividně nebudou. Napnuté vazy zněly jako struny, natažené svaly se mi chvěly v nervových křečích, klouby a kosti chvílemi rezignovaly na své obvyklé pozice a zahanbeně kapitulovaly, přičemž mě obdařovaly záchvaty bolesti doprovázenými proudy studeného potu. Zajímalo by mě, jestli mě takhle dostává strach z neznámého, nebo jestli v podzemí Temných síní opravdu panuje zvýšená citlivost vůči bolesti. Fakt se mi to tady ani trochu nezamlouvá...

Za mými zády stáli na čtyřech nohou dva obrovští pavouci a zbývajícími končetinami tvarovali mé tělo do pozice, která bude hodna setkání se samotnou Lolth.

Jeskyňní palác Královny pavouků ještě trpěl těžkými porodními bolestmi. Zdi se neustále transformovaly, roztékaly a přelévaly jako na obrazech Salvatora Dalího. Gotická fasáda se střídala s šedým kamenným zdívkem, jindy ze stěn stekl ušlechtilý mramor a odhalil tak fádňi železobetonové panely, jaké bývají v podzemních bunkrech. Vypadá to, že Lolth, která přišla do JS teprve před chvílí, se ještě nerozhodla pro definitivní vzhled svého příbytku a teď se baví tím, že si hraje na designéra. Nebo že by prostě neměla dost síly?

Sakra, Bezejmenný, měl by sis pospíšit, dokud je bohyně slabá a tvůj velekněz je ještě jakž takž při smyslech! Jinak za sebe neručím. Nijak netoužím po roli klienta insektoidní inkvizice v nějakém přiblblém hororu...

Mé prosby byly bohužel asi sotva vyslyšeny. Většina kněžských dovedností se totiž v brlohu Lolth ukázala být zablokovaná. Neztrácel jsem však víru a stále dokola jsem aktivoval *Oslovení božstva* v zoufalé naději, že spojení bude fungovat alespoň jedním směrem. Připadal jsem si přitom jako radista z válečných filmů minulého století, který s pravidelností me-

tronomu hlásí unaveným hlasem do předpotopní radiostanice: *Poštolko, Poštolko, tady Sokol, jak mě slyšíte? Přepínám. Neprodleně pošlete další tužky... Jo, jo, nějaké ty posily by teď sakra bodly...*

Plesk! Plesk! Mé naděje oživily zvuky teleportů.

„Kde proboha jsi? Co je to tady za šíleného křížence orla se pštrossem, který se rozhodl strčit hlavu do betonové... teda žulové... sakra, to je jedno jaké podlahy?“

Kromě zjevné uštěpačnosti byla v hlase Padlého slyšet i jistá úleva a možná i skrytá hrozba.

Jako nějaký zrezlý robot natahují neposlušné svaly a otáčím krkem, až to praská. Teprve teď vidím kromě neustále se proměňující podlahové dlažby i Bezejmenného ve společnosti Makarie.

Nasazuju nucený úsměv, abych vyjádřil své potěšení, že vidím ten sladký páreček, pak ukazuju očima za svá záda na pavouky a naznačuju přání zbavit se svých trýznitelů.

Křup! K mé prosbě se přidalo další zlomené žebro.

Bezejmennému se vzteky rozšířily nosní dírky a soucitně vzdychnuvši Makarie pozvedla ruku, z níž vyšla tlaková vlna, která jako mnohohlasně dunící kladivo udeřila do osminohých potvor a odbavila je ke krátkému letu k nejbližší zdi, kde se rozmázli tak, že z nich zbyl jen zelený sajrajt.

A do hajzlu! Pavouci, odnesení neviditelným poryvem, neměli dostatek času a zřejmě ani ochoty pustit mé ruce a já se teď svíjel na dlažbě s traumatickou amputací obou horních končetin. Makarie, to si děláš...!

„Jé, promiň!“ vyjekla specialistka na sebevraždy a celého mě znovu slepila pouhou silou myšlenky a čistě symbolickým gestem.

„Bůh ti promine...“, zabručel jsem tiše, zatímco jsem se zvedal z křišťálové podlahy a nedůvěřivě rozhýbával prsty, po kterých se mi už začínalo stýskat. Naše vzájemné odloučení bylo sice krátké, ale zato nezapomenutelné.

– *Gratulujeme! Získal jste ocenění: Stoik.*

Po celou jednu hodinu jste podroboval své tělo tréninku na samé hranici fyzické a psychické snesitelnosti.

Odměna: Obratnost +10, Odolnost +10, Moudrost +10.

Pro získání ocenění Stoik II je třeba prodloužit čas cvičení na tři hodiny. Přejete si zahájit trénink nyní?

Tak to fakt ne! S hrůzou a údivem nad fantazií administrátorů jsem zavřel oznámení. Nebo snad tímhle způsobem reagují na extrémní a zcela mimořádné výkony samy zákony magického světa?

Od vysokého klenutého průchodu se ozval šelest mnoha chlupatých nohou. S nelibostí jsem zaznamenal, jak se ve mně všechno zděšením sevřelo. To jsou ale potvory, normálně se jim podařilo vyvolat ve mně strach z pavouků.

„Kdo se odvážil?!“

Křup! Prask! Obrovská síla mě v tu ránu znovu zformovala do tvaru hlemýždě s roztaženými křídly.

„Úúú...“ Zatímco jsem potlačoval slzy, které mi mimovolně vyhrkly do očí, a přísahal si, že přesně s takovým pokřikem budu kosit všechny pavouky, co mi v životě přijdou pod ruku, neviditelná síla cizí vůle změnila směr a začala mě ohýbat na opačnou stranu.

„To... je... můj... *služebník!*“ procedil se značným úsilím skrz zuby Padlý.

„To je můj *otrok!*“ vyštěkla Lolth a znovu mě přirazila k zemi.

Křup, prask...

Je můj! rozohnil se už zcela bez legrace Bezejmenný, přidal notnou dávku síly a opět mě narovnal.

Křup, křup, postěžovaly si mi moje obratle. No jasně, vím, že nejste zvyklé ohýbat se pod takovým úhlem. Šéf panteonu se nám trochu rozjel, když dojde na tyhle božské tahanice, tak se s tím moc nepáře, prevít jeden umělý...

Bohové si navzájem měřili síly, vyjasňovali si tím své místo na hierarchickém žebříčku a bojovali o vůdcovství ve smečce. Bohužel si jako provaz, o který se budou přetahovat, vybrali mě. Soucitně hledící Makarie mezitím nenápadně mávala rukou a po každém ostřejším škubnutí mě léčila – a to nehledě na to, že ačkoli zranění působila bolest a krvácela ostošest, zemřít se v Temných síních nedalo. Sloupec životů byl celý šedý a na žádné zranění nereagoval. Byl to takový jednolitý betonový monolit.

Božská pře se vlekla dost dlouho. Už jsem dokonce začal rozeznávat proudy síly, které díky své neuvěřitelné koncentraci prostoupily až do naší reality. Fialové přicházely od Lolth, černé od Padlého a stříbrné od Makarie.

Když jsem viděl, jak se Bezejmennému z nosu vyvalily velké rudé kapky, poněkud nezúčastněně jsem si pomyslel, že pavoučice rozhodně není slabá. Síla a status hlavy panteonu tady stály proti starodávnému a mocnému božstvu.

Makarie, která si také všimla, že její miláček krvácí, se vmžiku rozohnila a ne zrovna džentlmensky se vložila do duelu. Znovu použila své oblíbené vzdušné kladivo, teď ovšem podstatně silnější.

Početná suita Lolth se s hlasitým křupáním tříštila jako vejce rozmáčknuté v dlani, všude kolem létaly pařáty a kusy zbroje. Svůj díl dostala i sama bohyně. Ačkoli pavoučice zareagovala na nebezpečí okamžitě a stihla se přikrýt magickým štítem, úder byl natolik silný, že okraje poloprůhledné ochranné sféry roztrhal na cáry. Štít se zdeformoval, a protože zůstal kompaktní jen ve svém středu, vystavil hlavu a končetiny účinkům útoku. Lolth se sunula po křišťálové dlažbě a její drápy, zatnuté do hladkého kamene, se s čvachtavým zvukem vyvracely. Utrpěl i její nádherný zevnějšek – bohyně teď vypadala spíš jako zombie, které někdo mocným úderem šavlí usekl polovinu obličeje a odkryl bílou lebeční kost.

Nicméně nevypadalo to, že by utrpěné zranění Lolth nějak zvlášť otrásl. Útok vnímala spíš jako dobře mířenou facku, která nečekané přilétla od konkurentky během poměrně vyrovnané rvačky. Bohyně se rozzuřila a nedotčenou část její tváře ovládl výraz čiré nenávisti. Vzhled druhé poloviny byl ostatně neméně hrůzostrašný: křečovitě pošukávající obnažené svaly a blyštivý škleb nelidských tesáků.

Na koncích pochroumaných pařátů s charakteristickým cvaknutím procesu regenerace vyrašily nové drápy, tentokrát z triumfálně zářícího adamantu. Když jsem viděl, jak sebou Padlý trhl, odplazil jsem se pomocí křečovitých pohybů co možná nejdál. Bohové našťěstí hračku, o kterou se dosud přetahovali, odhodili stranou, vyhrnuli si rukávy a přešli do další fáze šarvátky, ve které se drtily články prstů a tekla krev z nosu.

Lolth se mezitím pořádně obrnila, chitinový krunýř ztloustl a zabarvil se do šerikového odstínu, což svědčilo o přítomnosti mithrilu, který podstatně zvýšil jeho odolnost. Makariina silueta zářila a vzduch kolem ní se chvěl nakumulovanou energií.

Bohyně natáhla ruku k útoku, nerozhodně strnula a pohlédla na Padlého v očekávání svolení k eskalaci konfliktu. Docela jsem ji chápal. Když

máš v kapse kudlu, třikrát si rozmyslíš, jestli ji máš při rvačce vytáhnout a proměnit tak banální šfouchanici v osudovou událost.

Padlý, napjatý jako struna, zakroutil hlavou: „Dost! Lolth, proti dvěma nic nez můžeš, vzpamatuj se! Chceš se znovu propadnout do hlubin věčného zapomnění?“

Tvář bohyně teď byla kompletně zakrytá mithrilovou maskou a znetvořená kusadly, vystupujícími z čelistí a hojně zdobenými různobarevnými kapkami jedu. Nestvůra zasyčela a z dýchacích otvorů v její zbroji vyšly chuchvalce fialového dýmu.

„Lolth se teď jen tak snadno nezbavíte! Svázala jsem svou existenci s oltářem. Když mě zničíš, vlastníma rukama přitom zboříš chrám. Kolik svatyní ti pak zůstane? Jedna?“ zaskřehotala pavoučice rezavým smíchem. „A to ani nemluvíme o tom, že se návdavkem ke všem svým problémům staneš nepřitelem bojechtivé rasy drowů. Máš to zapotřebí?“

Bezejmenný nervózně skouzl rty a pokusil se přivést starodávné božstvo k rozumu: „Lolth, vždyť jsme na stejné straně barikády! Šestnáct světlých bohů proti třem temným – nemá přeci cenu nahrávat nepříteli šarvátkami ve vlastním táboře!“

Robustní tělo pavoučice se zatřáslo dutým smíchem: „Ty naivní hlupáku, ty larvo boha! Ve svých představách vedeš umělou hranici a rozděluješ všechny na naše a cizí, zapomínáš, že svět má mnoho hranic a k nějaké dualitě má nekonečně daleko. Ty, já a Světlí – to jsou různé strany *trojúhelníku*! A to to ještě hodně zjednodušuji, aby mohlo podstatu problému svým nanicovatým rozumem pochopit i takové nedochůdce, jako jsi ty. Skutečné množství hranic ve vesmíru začneš vnímat až tak za tisíc let...“

Padlý se pochybovačně usklíbl: „Lolth, máš samozřejmě právo myslet si, co chceš, ale nezapomínej, že ten tvůj trojúhelník balancuje na křehkých základech Velechrámu. Až přitáhne armáda Světla, nebudou ji zajímat nějaké odstíny šedi a vzdálenost hranic od centrální dělicí linie. Pak dojde na nás na všechny. A teď,“ Bezejmenný prudce mávl rukou do strany a ukázal prstem na mě, „propust' mého kněze! Jinak přísahám na svou sílu, že to bude poslední duše, která kdy překročila práh Temných síní!“

Pavoučí královna sebou nervózně zaškubala, znovu zasyčela a zadní čtveřicí nohou si přidřepla, jako by se chystala k útoku. V rukou Padlého se zhmotnil štít utkaný z příze tmy a antracitově černá dýka, kterou jsem

už dobře znal. Následoval několikavteřinový souboj pohledů s cílem přesvědčit protivníka o svém odhodlání třeba i zemřít, ale za žádnou cenu se nevzdat.

„Dobrá... Jsem ochotna prokázat ti laskavost... Protentokrát...“

Uff... Ulehčeně jsem vydechl a přerušil své snahy zahrabat se co nejhloub mezi ostatky mrtvých pavouků. Takže jsem volný? Fakt můžu jít?

„Propustím ho. Za mizerných sto let. Věčný život ve Světě stínů si ještě nezaslouží.“

O-ou! Jakých sto let?! Vždyť mně tady z toho jebne už za týden!

Padlý se mnou byl solidární: „Rok! Ani o den víc!“

Co?! To si děláš srandu, Bezejmenný! Přivřu ti koule do dveří, ale ne nadlouho, jenom na blbej rok, chceš?!

Uštvaně jsem se rozhlédl kolem sebe. Svůj úkryt v pavoučích ostatcích jsem už prozradil – i když stejně dost pochybuju, že by se mi povedlo před těmi osmiokými potvorami ukrýt, i kdybych se zahrabal sto metrů pod zem.

Bohové mezitím pokračovali ve smlouvání.

„Čtyřicet, ne míň! Jeho duše je spoutána pradávým rituálem a po právu mi náleží!“

„Pět! Už od pradávných časů, na které se odvoláš, platí, že duše kněží nemohou připadnout jinému bohu než tomu, jemuž slouží.“

„O ničém takovém jsem nikdy neslyšela. Třicet!“

„Propláchni si uši! Devátý slet Nejvyšších bytostí ve světě Eva Vulgaris. Šest!“

Ale ne, musí si vymýšlet takové blbosti? Padlý blafuje. No nic, děcka, je potřeba vzít věc do vlastních rukou. Tohle vaše handrkování zašlo někam, kde se mi to moc nezamlouvá.

Odkašlal jsem si, jako vzorný žáček ve škole vztyčil zkrvavenou ruku a zahlásil jsem: „Výměna!“

„Cože?!“ současně ke mně otočila hlavu obě božstva, rozladěná vyrušením.

Lolth svráстила čelo a nechápavě na mě pohlédla – byl jsem pro ni jen něco jako mluvící hračka.

„Navrhuju výměnu! Vždyť i mě sem zašili místo drowského knížete. Navrhuju opakovat stejnou operaci ještě jednou.“

Pavoučici zableskla v očích jiskřička zájmu. Moje varianta jí umožňovala ustoupit Padlému, a přitom si zachovat tvář.

Lolth zamyšleně sraštila rty a začala hnát cenu nahoru: „Nemůže to být jen tak nějaká duše! Máš na sobě nejmíň deset unikátních pečeti a moc zajímavou sbírku dovedností, takový exemplář se hned tak nenajde.“

A sakra, naše filatelistka našla vzácnou známku s nestandardním rázítkem... No dobře, jeden opravdu raritní kousek bych pro ni měl...

„Určitě se ti bude líbit! Je to duše Nejvyššího kněze Světločícího, obdařeného boží pozorností a nemalou silou. On sám se na mně ostatně taky podepsal.“

V duchu jsem se tomu zákeřnému dědkovi v hábitu omluvil – je to sice hajzl, ale dostat se do pařátů Lolth je dost nezaviděný osud. No co, neměl na mě sesílat to prokletí, a ještě ho spojovat se svým vlastním životem! Jak že to přesně bylo?

Za denního světla klesá rychlost regenerace many o 90 %.

Doba trvání prokletí: po dobu života Patriarchy nebo hlavního božstva.

Nedá se nic dělat, jednoznačně do něj! Tok many z oltáře mi sice veškeré ztráty kompenzuje, ale jde o princip!

Lolth se zamyslela. Duše takového kalibru byla schopna vygenerovat slušný proud magenergie, navíc takového odstínu, který je pro temné božstvo dost vzácný. Nadto by šlo o pořádný pohlavek Světločícímu, který lehce oslabí jeho moc.

„To je málo! Není to rovnocenná výměna! Ale... dnes jsem milosrdná...“

Slova bohyně přerušilo slabé skučení. Jeden z pavouků z královniny družiny se trochu oklepal, vyhrabal se z kupy ostatků a kulhaje na všech šest zbylých nohou se doplazil na své místo poblíž Lolth. Tlamu měl značně pochroumanou a kapala mu z ní hustá směs slin, fosforeskující krve a jedu, která rozleptávala drahocennou křišťálovou dlažbu.

„Nekňuč!“ křikla Lolth, úderem svého adamantového drápu rozsekla chitínový krunýř a nebohou bytost dorazila.

Bohyně jediným rychlým pohybem oklepala z pařátu krev, kterou lehce potřísnila všechny okolostojící, načež promluvila líbezným hlasem:

„Kde jsem to skončila? Aha... Dnes jsem milosrdná... A proto na výměnu přistoupím a propustím tě. Nicméně je tady jedno maličké *ale*...“

Pavoučice se znovu zlomyslně ušklíbla. Celý jsem zkoprněl. Tohle se mi moc nelíbí...

„Tvá duše prošla rituální smrtí a byla pevně svázána s Temnými síněmi. Zrušit toto pouto a nezničit spolu s tím samotnou duši je nemožné!“

Tázavě jsem pohlédl na Padlého, jestli náhodou nekecá. Ten se ale jen zašklebil a nepříliš přesvědčivě pokrčil rameny.

„A co mám teda dělat?“

„Čekat. Časem pečeť zeslábně a pouto se rozváže samo. Jen ti důrazně doporučuju neumírat, ať si nastavíš bod znovuzrození kdekoli, stejně se v případě smrti dostaneš sem ke mně. A podruhé tě tak lacino nepustím.“

Bohyně se významně pousmála a já jsem těžce polkl knedlík, který mi vězel v krku. Tak to je konec...

„A... jak rychle ta pečeť vyprchá?“

Pavoučice s hranou lhotejností pokrčila rameny a odvětila: „Rok... Rok bez jediné smrti, to není nic tak hrozného, ne?“

Hm, to je pěkná bouda. Taková podmínka je naprosto nespílitelná, ale zdá se, že nemám na výběr. To abych vzal všechn mithril, co mám, a postavil si z něj tank... No dobrá, ráno je moudřejší večera, teď je hlavní dostat se z tohotoh zatraceného podzemí.

Znovu jsem pohlédl na Padlého. Ten teď souhlasně zavřel víčka na znamení, že mám nabídku přijmout. Už jsem chtěl otevřít ústa, když tu se do rozhovoru vmísila Makarie. Potřásla svou nádhernou hřívou a prudce vyhrkla: „Nesouhlasím! Jakožto Velekněz je Laith obdařen mým uměním *Blažené smrti*. Jeho použití by nemělo být považováno za běžnou smrt s přenosem duše!“

Jo! Makaruško, ty jsi dnes jak vyměněná! Jestli tenhle návrh projde, tak ti budu líbat nohy – pokud možno od kolenou výš...

Pavoučice se zakabonila a podrážděně kolem sebe vypustila několik oblaků šeríkového dýmu. Řekl bych, že Makarie jí dost leží v krku. Po zdoluhavé pauze Lolth nakonec procedila skrz zuby: „Jedna dobrovolná smrt za rok! A už žádné další podmínky! Už teď lituju, že jsem na to přistoupila.“

Pak se prudce obrátila ke mně a zasyčela mi přímo do obličeje, až mě do něj štípaly kapičky jejich kyselinových slin: „Jakákoli smrt a jsi můj! Jakákoli! Třeba i otrava houbami! Dávám ti jeden měsíc, během něhož se Nevyšší kněz Světloličího musí prostřednictvím této dýky odebrat do Světa stínů! To je všechno, jsi volný, vypadni!“

Lolth udělala složité gesto pařátem a před mýma očima se přímo ve vzduchu zhmotnila mně dobře známá pavoučí dýka. Její kované křivky zablýskaly, načež s krátkým hvizdem dopadla na podlahu a zabodla se do jejího křišťálového povrchu přesně v místě, kde ještě před chvilkou byla moje noha. Jako by nic jsem nohu, kterou jsem stačil včas ucuknout, položil zpátky na zem, sehnul se a prudkým pohybem nůž vytáhl.

Nic ti nezapomenu, Lolth... Moje možnosti neustále rostou a má fantazie nezná mezí. Jednoho dne se i před mým domem převertí nákladák s pivem – pak uvidíme, kdo se bude smát jako poslední...

Bum! Ozvala se ohlušující rána.

Hups! Neudržel jsem rovnováhu a spadl na zadek.

„Au! Kterej vůl?!“ ozval se podě mnou hlas osmačky Leny.

Rozhlédl jsem se: nádvoří Velechrámu, za mnou klenba vchodu, pod zadkem zápraží a Lena. Uf, konečně doma!

Za hlasitého hekání jsem se zvedl a natáhl k dívce ruku, abych jí pomohl a ona si mohla přestat hrát na rozmačkanou medúzu. Lena si mě ruky nevšímala a vyskočila na nohy jako gumový míček. Pak přimhouřila oči, obešla mě kolem dokola a s vyčítavým mlaskáním jazykem o patro si mě prohlížela.

Když se objevila znovu přede mnou, zaujala pózu hádavé manželky, kterou někde okoukala, a spustila: „Kdes byl a jak to vypadáš?! Jsi samá krev a sliz. A co ty propálený díry, nebo co to je?! Ty si někde leveluješ, masakruješ potvory, a já bych se tady pipkala s děčkama, co?! A co má znamenat ta přiblblá *osmá A*?! Draky není čím krmit, ten tvůj zombotrpslík mi nechce dát žádnéj mithril. Ale kdyby jen trpslík, dokonce i hradní kuchařka mě úplně ignoruje a ve školce už se mělo dávno jíst...“

Dívka se náhle zarazila, lehce se začervenala a upřela pohled za má záda. Když jsem se ohlédl, spatřil jsem užaslého Kirilla. No, kamaráde, tohle si dobře zapamatuj. Za nějakých pět let se oženíš a tvoje kouzelná

elfka se promění v takovéhohle domácího tyrana. Pak abys kolem ní chodil po špičkách.

Usmál jsem se a stiskl podanou ruku. Kirill si prohlédl hnědo-zelené skvrny na své dlani a otřel si ji o nohavici.

„Kde ses nám takhle vyfešákoval?“

Unaveně jsem mávl rukou a odvětil: „Pustili mě z lochu. Na podmínku. Jeden rok. Ale jít znova sedět nesmím za žádnou cenu...“

2. kapitola

Úryvek z článku v online deníku JS Expres:

„Za poslední tři dny byly v ruském klastru zaznamenány nejméně tři případy téměř okamžitého odstranění stacionárních ochranných kupolí různých tříd. Tyto události vyvolaly tichou paniku mezi nejvlivnějšími klan-y a soukromými vlastníky herních nemovitostí. Zatímco dříve měli obrán-ci i v případě zcela neočekávaného obléhání několik hodin na mobilizaci a nájem posil, nyní se již nikdo nemůže cítit v bezpečí.

Podle posledních informací slouží jako univerzální klíč epický svitek s dříve neznámým kouzlem Astrální pohlcení many. Na aukčním portále byl zaznamenán jeden prodej tohoto svitku a použití dalšího bylo pozorová-no při nedávných událostech na hlavním náměstí Města Jasu, jež vyvolaly značný rozruch mezi hráčskou veřejností. Nepodařilo se nám ovšem zjistit, kolik dalších exemplářů tohoto magického čítu ještě zůstává v rukou nezná-mých obchodníků, v jaké lokaci byly získány a z jakých monster padají. Nej-logičtější vysvětlení spojuje objevení svitků s několika dnů starou nabídkou anonymního prodejce na otevření raidového teleportu do Inferna. Čtenáři naší ekonomické rubriky již vědí, že tato aukční položka vyvolala mezi na-kupujícími značné pozdvižení. Aktuálně dosáhla cena teleportu již dvou set tisíc zlatých, ačkoli do konce aukce zbývá ještě více než dvacet čtyři hodin.

Je velice pravděpodobné, že se některému ze středně velkých klanů po-dařilo prorazit více či méně stabilní transportní kanál do Infernální di-menze. Podle všeho se tak nyní snaží co nejrychleji tento úspěch zpeněžit a na aukční portál umísťují nejen svou dosud nevidanou kořist, ale i samu

možnost transportu. Připomeňme, že před půl rokem získala gilda Porterů jako odměnu za splnění globálního klanového questu Světová síť kouzlo s teleportem do Dimenzí Strachu.

Včera se uskutečnila veřejná konference klanu Olderů, na které zazněla teze o ‚nevyváženosti kouzla APM, vedoucí k narušení křehké rovnováhy a permanentní hrozbě globální finanční katastrofy, ohrožující všechny vlastníky nemovitostí‘. Následně byla administraci JS odeslána stejnojmenná petice s více než devíti tisíci digitálních podpisů.

Náš finanční analytik také upozorňuje na skokový růst poptávky po Malých ochranných kupolích, jejichž cena se během posledního týdne více než zdvojnásobila. Tento nárůst zájmu o ně je podle všeho způsoben reorganizací systémů obranných polí směrem k preferenci pokrytí obzvláště důležitých objektů a komunikací více silovými vrstvami. Příznivcům riskantních tržních spekulací a zájemcům o rychle vydělané peníze rozhodně doporučujeme zaměřit se právě na tuto komoditu.“

***

Vždycky jsem chtěl bydlet ve vlastním domě. Ráno si pěkně vylézt na verandu s šálkem voňavého káfička, pohodlně se rozvalit v křesle, mžourat do vlidného sluníčka, kontemplovat a užívat si venkovskou idylu... Co vám budu povídat, pocít, že máte pod nohama pevnou zem, a ne dort ze střídajících se vrstev betonu a prázdnoty nabitě stovkami obyvatel paneláku, to je něco jedinečného a neopakovatelného.

Vlastní dům jsem sice zatím neměl, ale už jsem byl vlastníkem hradu třídy SuperNova. To na mé tužbě ovšem nic neměnilo. Proto jsem místo snídaně ve svém apartmá přikázal servírovat kávu a obložené chleby přímo venku na chrámovém nádvoří, které teď vypadalo tak útulně. Ještě by to chtělo nějakou pěknou pergolku s grilem, gaučíky a plápolajícím ohněm pro příležitosti, jako je tahle.

Když jsem se umyl, teleportoval jsem se k oltáři, což mi ušetřilo cestu ze čtvrtého patra po strmém hradním schodišti, vyleštěném jako zrcadlo tisíce virtuálních nohou.

Včera jsme si pěkně poseděli v přátelském kruhu členů klanu. Nejprve jsem se s nimi podělil o dojmy ze setkání s Lolth, pak jsem z toho vyvodil

nějaké závěry a nakonec jsem už jen relaxoval v příjemné společnosti. Takové dýchánky by se měly konat pravidelně, trochu se tím uvolní vnitřní napětí a současně se tmelí kolektiv.

Už aby ses k nám, Táni, co nejdřív znovu přidala... Muž bez milující ženy je přece jen jaksi nekompletní, pociťuje určitý diskomfort a nenaplněnost, prázdnými koutky duše fičí průvan. Nepotřebuje ale žádnou mrkací pannu se rty napěchovanými botoxem, ale opravdovou ženu. Otočíš se – a zachytíš její veselý pohled, uděláš nějakou dobrou věc, třeba i maličkost – a ona nadšeně zatleská, něco se ti povede – a ona tě pochválí... Přítel, parták, partner...

Můj splín ale prakticky patřil minulosti, teď po něm zůstalo už jen netrpělivé očekávání. Dnes ráno jsem totiž dostal PM od jedné herní postavy vytvořené jen na den. Zpráva se tvářila jako obyčejná prosba o pomoc:

„Darujte tři sta zlatých, jsem na nule! Na cestě do hlavního města jsem zůstal bez prostředků. Pomozte, čím můžete!“

To byl poslední kódovaný „pozdrav“ od lidí, kteří jistili Táňu. Klíčová slova 3:0 a *na cestě do hlavního města* znamenala, že všechny tři cíle byly čistě zlikvidovány, Táňu se podařilo dostat z města a teď už je na cestě do Moskvy. Ještě den a mladá paladinka mi znovu ukáže své tetování. Jo!

Vyšel jsem ven z přítmi chrámu a pokynul orkům na stráži, aby tam nestáli v pozoru jako sloupy a dali si pohov. V tom jsem ale spatřil něco, co mě přinutilo rozčileně zasupět. Na zápraží seděla trochu rozespálá a demonstrativně rozcuchaná Makarie a pila kávu z mého oblíbeného modrého hrnku, který byl mimochodem vyrobený na zakázku a představoval přesnou kopii toho, co jsem dostal před dvěma lety od mámy.

Jiný svět byl v tomto ohledu dost pružný a dával hodně prostoru maličkostem, ze kterých bylo možné vytřískat peníze bez toho, aby byla ohrožena herní rovnováha a narušena atmosféra hry. To, že jsem za virtuální hrnek zaplatil asi pětkrát víc, než stál ten reálný, bylo čistě věci mé vědomé volby.

Těžce jsem vzdychl, odpověděl na Makariin sotva postřehnutelný pozdrav v podobě mrknutí očima a nahlásil do artefaktu znovu stejnou objednávku.

Pak jsem si sedl vedle bohyně a při čekání na zázračný nápoj sledoval, jak si krátí dlouhou chvíli. Makarie s hlavou sklopenou k rameni hypnotizovala štěňata pekelných psů skotačící v trávě. Silou své vůle měnila každou vteřinu jejich barvu až na naprosto šílené křiklavé odstíny. Asi patnáct jedovatě obarvených štěňat se navzájem udiveně honilo, přičemž se sdružovala do minismeček podle aktuálního zbarvení a vybírala si za cíl ta s obzvlášť vyzývavým odstínem. Dnes je kupodivu hlídala sama vůdkyně smečky, která byla teď vytuněná do leopardího vzoru a veškeré změny svého zevnějšku ignorovala s kočičí netečností. Možná vidí jen černobíle, nebo spíš ví, že je to dočasná záležitost, kterou se bohyně jen baví.

Toho rána bylo na nádvoří vůbec dost živo. Na pískovišti, které se tady vzalo neznámo jak, pod Leniným dozorem dováděla drobotina, kterou sem nakladla kukačka doktor. Děti vypadaly o poznání živěji než dřív, vesele se oháněly lopatkami a mávaly rukama. Čas od času se pokoušely rozeběhnout se do různých stran, ale do cesty se jim vždycky hned postavil jeden ze dvou pekelných psů, kteří jako němé sfingy hlídali každý v opačném rohu školky. Dobře, naše školačka, i psy zaúkolovala! Ten její talent je potřeba náležitě využít, do budoucna bude zodpovědná za drezúru, bestiář a vztahy s nehumanoidní veřejností, když už si s ní tak hezky rozumí.

Trochu stranou, ve stínu spokojeně švelícího zakrslého mallornu se usadil Bezejmenný. Bůh proměnil mramorový balvan pod stromem ve svérázné křeslo tím, že do něj vytlačil anatomicky tvarovanou prohlubeň, vytvořil opěrátko na ruce a celý povrch kamene pokryl čímsi houbovitě měkkým. Za tisíc let se kvůli takové spontánně vzniklé náboženské relikvii (no jasně – Polní trůn Padlého!) klidně povedou regulérní války... Neměl bych to křeslo pro všechny případy zakopat? Nebo naopak nechat si ho a přivrtat na něj pamětní desku?

Pod vlivem vší té nádhery jsem na krku nahmatl kožený řemínek s artefaktovou píšťalkou a tiše na ni pískl, abych přivolal Humunguse. Méda, zapomentutý ve virtuální stáji, se zjevil okamžitě. Svýma vlhkýma očima s poněkud uraženým výrazem mžoural ve slunečních paprscích.

„No tak promiň, kámo, nějak na tebe nebyl čas...“

Podrbal jsem zvíře za uchem, načež jsem ho hlasitě pleskl po svalnatém boku.

„Běž se proběhnout! Jenom nikomu neublížuj, tady jsou všichni kamarádi!“

Medvěd kupodivu poslechl a s legračním pohazováním zadkem se vydal zkoumat rozvaliny. Jako živý... Jsem zvědav, co z něj bude za tisíc let.

Konečně přiběhla červenající se služebná, provokující svůdně hopsajícími balóny bujného poprsí pod téměř nic nevážící hedvábnou blůzkou a balancující s podnosem s kávou. Lačně jsem vtáhl nosem vůni a bezděky si olízl rty, přičemž jsem ovšem svůj zrak neupíral na horký nápoj. Jestli se v Jeesku objeví někdo, kdo bych chtěl vydělat na vynálezu podprsenky, osobně ho pohřbím do toho nejtěsnějšího hrobu. Lidi nesmí být připravováni o drobné radosti a sladkosti života.

Poděkoval jsem červenolící dívce a navyklým pohybem jsem do její teplé ruky vtiskl těžký zlaták. Ne jako odměnu, ale abych mohl znovu spatřit plamínek čisté radosti, který se rozhořel v jejích očích. Kdovíproč prostě potřebují peníze a ze mě deset darovaných centů chudáka neudělá...

Vzal jsem si kávu a škobrtl o štěňata, kterých bylo po zemi všude plno a která teď honila dokola jednoho nešťastníka s chlupatým ultramarínovým ocáskem. Zamířil jsem k Padlému.

„Guten Morgen!“ vystřelil jsem na něj podstatnou část své německé slovní zásoby a posadil se do pozice lotosu na měkoučký elfský trávník.

„Tobě taky guten Abend,“ nezůstal mi nic dlužen Bezejmenný a nepřestával se dívat na své ruce, ve kterých mnul kousek mithrilu doslova jako plastelínu.

„Cože?“ nechápal jsem.

„Dobré ráno, říkám, ty polyglote...“

„Aha... Co to děláš?“ zeptal jsem se a kývl směrem k fialové placičce, do které šéf panteonu s těžkým povzdechem skrblika zrovna vtlačel drobný krystalek adamantu.

Pak na chvíli práci přerušil a potěžkal na dlani malou a očividně nesmírně starou adamantovou šupinku, která se, soudě podle charakteristických otvorů, kdysi zřejmě našívala na zbroj. Padlý znovu bolestně vzdychl, odštípl z ní další titěrný, skoro neviditelný střípek, přidal ho ke zpracovávané hmotě a zbytek drahocenného materiálu pečlivě schoval do kapsy. Hodil po mně pohledem a zřejmě nijak zvlášť nadšený ze zvlouna, co mu čumí přes rameno, zabručel: „Dělám artefakt...“

Zkazít mou vynikající náladu bylo dost těžké – travička, ranní sluníčko, vlastní dvoreček, kafičko, dětský smích – prostě, jak už jsem říkal. Proto jsem si Bezejmenného úsečnou odpověď nijak nebral a nepřestával ho otravovat.

„Nemáš to těsto nějak moc hustý? Co takhle přidat ještě trochu adamantu?“

Padlý na mě vrhl těžký pohled, který na mě zapůsobil jako kbelík studené vody vylité na hlavu, nepěkně se pousmál a řekl: „To stačí. Nastav ruku! Neboj se, bude se ti to líbit...“

Ne zrovna nejochotněji jsem k němu natáhl otevřenou dlaň. Že by vyráběl něco pro mě a teď si chce změřit, jestli mi božský prstýnek padne? Ale... Cože...?! Bezejmenný mě bolestivě chytl za předloktí a krátkým trhnutím z něj vyrval kus svalů.

„Au, sakra! Co blbneš?!“

Bůh, teď už znatelně veselejší, významně pozvedl obočí: „Bez magie krve dobrý amulet neuděláš...“

„Nemohl bys mě aspoň trochu vyléčit?“ poprosil jsem ho znepokojeným hlasem při pohledu na svou hojně krvácející a z nějakého důvodu rychle dřevěnicí ruku.

Rána způsobená božstvem se očividně nechystala jen tak zahojit a regenerovat.

„Vydrž, neobětuješ jen maso, ale taky část svých sil.“

„Hele, já tady nemíním nic oběto...“

Zarazil jsem se v půli slova a sledoval, jak Padlý s lehkým úšklebkem vyrval pořádný kus svaloviny z vlastního těla a začal ji rychle přimíchávat do hmoty, která teď měla kdovíproč perleťovou barvu. Hm, to bude slušný koktejl: mithril, adamant a boží maso! Měl bych si vzít recept...

Vtom jsem si všiml, jak se kapky krve stékající po boží dlani v letu proměňují v drobné rubíny a ztrácí se v husté trávě. To budou určitě moc cenné kousky, jak je jen nepozorovaně sebrat?! Křeček v mé hlavě už naplno řádl, přehraboval se ve virtuální spíži, aby našel tu největší zavařovačku a lačně mi šeptal do ucha: *Božská krev! Miliony – ne, miliardy zlatých!* No jasně, třeba triliony... Ale silně pochybuju, že Padlý bude štěstím bez sebe, když k němu teď polezu s nějakou lahvičkou. Zvlášť když vezmu v úvahu, že mi ruka už zdřevěněla až po rameno a ochrnutí postupovalo stále dál, na chvíli se mi dokonce zastavil dech a přestalo bít srdce.

„Třistajedenáctko,“ zasípal jsem tiše, „je mi dost blbě, dřevění mi celý tělo.“

Bůh si mě pozorně prohlédl, pak přikývl a řekl: „Víš co, je to tak lepší. Jen seď. A mimochodem, už mi tak nikdy neříkej. Zní to, jako bys říkal *spermie*, v lepším případě *embryo*. I když jsem něčím takovým v jisté fázi svého vývoje opravdu byl, není namístě to nějak zvlášť zdůrazňovat.“

„Blbý embryo...,“ stačil jsem bezzvučně odseknout, než mi všechny svaly definitivně zdřevěněly. I jazyk se mi proměnil v těžký špalek a úplně mě přestal poslouchat.

Bezejmenný zatím z hmoty vymodeloval hezké kolečko o rozměru větší mince. Sevřel ho v dlaní, zamračil se, jako by očekával nějaké nepříjemnosti, a pohlédl na nebe. Po chvíli váhání z nějakého důvodu vtáhl hlavu mezi ramena, přiložil si medaili k ústům a vdechl do ní život.

Bum! Nebesa se vzrušeně otrásla, nicméně žádná velká pohroma už nenásledovala. Bůh se znovu rozveselil, uchopil mou bezvládnou ruku, otočil jí dlaní k sobě a vtiskl do ní artefakt s jasně vystupujícím emblémem Padlého – svéráznou stylizací jinu a jangu, koloběhu dvou základních principů.

Bezejmenný na mě soucitně pohlédl a zašeptal sotva slyšitelnou formuli. Medaile se rozzářila a rozzhavila a má tělesná tkáň odpudivě zasýčela, načež začala prskat a uhelnatět. Sloupec mých životů se otrásl a prudce zamířil směrem k nule. Padlý mě v tom nenechal a operativně mě léčil tempem, jakým mi klesalo zdraví. Skrz odporně páchnoucí kouř ze spáleného masa přítom sledoval, jak se mi rudý kov noří do tkáně.

Já jsem jen bezmocně kroutil očima, zásoboval v duchu boha kletbami a současně mu děkoval za včasnou anestezii. Syčení konečně utichlo a po našich tvářích přestaly pochodovat odlesky plamenů. Bezejmenný rozehnal poslední proužky šedavého dýmu, pozorně si prohlédl mou zčernalou dlaň a spokojeně mlaskl. Pak se dotkl prstem mého čela, čímž ze mě sejmul ochrnutí a vrátil mi do těla cit.

Promnul jsem si ruce a očistil spálenou krustu, pod níž se objevila zdravá růžová kůže s ozdobnou jizvou v podobě emblému Padlého. Vrhl jsem na boha nespokojený pohled a zamručel: „A obojek mi nasadíš kdy?“

„Jak to myslíš?“

„No, jako Mumínkovi – pečeť už mám, tak teď už jen ten řetěz na krk.“

Bác! Inkasoval jsem slušný boží pohlavek. Devadesát procent životů fuč. Prudce jsem vyskočil a jen tak tak jsem zadržel svou pravačku, která automaticky vystartovala směrem k čelisti skepticky se tvářícího boha. Mlátit pěští hlavu panteonu se přece jen zrovna moc nesluší. Ještě možná tak adamantovou dýkou pod sedmé žebro...

„Už ses uklidnil?“ pronesl nevzrušeně Padlý.

„Tos uhod!“ odmítl jsem hrát poslušného. „Řekl jsem snad něco, co není pravda?“

„Všechno! Mumínek na sobě nese pečeť vlastníka a pána, kdežto ty jsi dostal veliký dar Nejvyššího boha, jehož zhotovením jsem podstupoval dost velké riziko. To je třeba si uvědomit!“

„A v čem bylo to riziko?“ zeptal jsem se už o něco klidnější, přičemž jsem kývnutím poděkoval Makarii, která se na chvíli odtrhla od štěňat, aby mi doplnila mé hluboko propadlé zdraví.

I Bezejmenný vyměnil hněv za laskavost. Zdálo se, že byl na odvedenou práci velmi pyšný a jako každý mistr se nemohl dočkat, až se s ní pochlubí.

„Víš, každá událost, každý čin je jako kamínek na vratkých vahách vesmírné rovnováhy. Ale tím, že jsme každý trochu jiného kalibru, jde v mém případě o obrovský balvan, zatímco v tom tvém o zrnko písku. I ono nicméně může v pravý čas a na pravém místě spustit lavinu. Ale nechme té poezie. Takže, v důsledku toho, že se tak zjevně vměšuji do chodu událostí, narušuji onu křehkou rovnováhu. Tím nejenže dávám světlym bohům právo na odvetu, navíc se tím vystavuji možným kompenzačním opatřením ze strany samotného vesmíru. A jak ten se projeví, to nikdo nedokáže předpovědět. Je docela možné, že se právě teď někde narodil velký světec nebo že z monstra zabitého světlym paladinem vypadl svitek s kouzlem nepředstavitelné síly, kdo ví...“

Bůh se na chvíli zamyslel a nehybně se zahleděl do neznámých dálav. No jo, je to asi pěkná fuška...

Konečně procitl a pokračoval: „Nicméně vzhledem k totální převaze, kterou v tuhle chvíli vládou světly bohové, nemám z nějakého běsnění světové rovnováhy příliš obavy. Naopak, teď nám dost hraje do karet a troufám si říct, že nám dává do rukou samá esa s cílem alespoň trochu napravit vzniklou nerovnováhu. Právě tím lze částečně vysvětlit naše ne-

dávné úspěchy a vynucenou pasivitu protivníků. Moc se nesměj a nemysli si o sobě bůhvíco, konkrétně tvůj osud světovou rovnováhu pramálo zajímá, smete tě z šachovnice a ani si toho nevšimne. Nečekej, že dostaneš něco zadarmo. Nebezpečnější je ale ještě něco jiného: Svými činy ožívujeme svět a děláme ho čím dál unikátnějším. My sami stále víc oddělujeme dvě reality: Zemi a *Jiný svět*. Pupeční šňůra, která oba tyto světy spojuje, se roztahuje, tenčí se a natahuje, že zní jako napnutá struna. Jen poslouchej...“

Zasvěcení do tohoto mystéria na mě udělalo dojem. Nastražil jsem uši a zaposlouchal se – vítr hučí, včely bzučí, listí šumí... Nebo to snad nejsou včely? Možná to není ani vítr... Pozvedl jsem obočí a tázavě pohlédl na boha. Ten se smutně pousmál a zavřel víčka na souhlas. Brrr...

Potrásl jsem hlavou, abych z ní vyklepal noty a zvuky jako v nějakém animáku. Určitě mě tahá za nos. Bezejmenný se vesele zašklebil a rozchechtal se. To je debil!

Když se bůh dořehal a znovu nasadil vážnou tvář, řekl: „Ve skutečnosti se ani tebe, ani u žádného z dalších vtažených, vnímavost vůči astrální aktivitě ještě nerozvinula. Pozorovat napětí nebeských sfér asi sotva dovedeš, ale můžeš mi věřit, že je obrovské. Už brzy, velmi brzy se pupeční šňůra přetrhne a oba světy se rozjedou do různých stran jako lodě na moři... Co nás čeká potom, o tom se můžeme jed dohadovat.“

Svraštil jsem čelo: „Jestli Jáesko takhle autonomně uplave, tak by to znamenalo, že se obyčejní hráči prostě nuceně odlogují a navždy ztratí možnost vstoupit do hry. Vždyť mezi padesáti miliony postav jsou vtažených sotva dvě procenta! To bude jako nějaký Soudný den, nebo co? Z momentu na moment opuštěný hrady, prázdný ulice, ticho ve všech chatech... Brrr...“

„Ne tak docela,“ opravilo mě božstvo. „Zaprvé, tvůj hlavní omyl: Nejde tady o *hru*, ale o plnohodnotný živoucí svět, třebaže vytvořený uměle prostřednictvím vaší víry, zesílené jiskrou stvořitele. Zadruhé, máš pravdu, že vtažených asi nebude víc než milion, nicméně ve hře trávíte čtyřia dvacet hodin denně, a ne tři jako průměrná postava. Proto taky během jakéhokoli náhodně zvoleného časového intervalu tvoří na VIRT-serverech počet digitalizovaných hráčů minimálně sedm osm procent, možná i deset. A taky nezapomínej na NPC, těch je přece řádově víc než hráčů a jsou vystaveni procesu devirtualizace úplně stejně jako celý *Jiný svět*. Ruata a Lolth jsou snad dostatečně reálné, nebo ne?“

Při zmínce o těch dvou zákeřných dámičkách jsem se znovu otrásl. To je fakt, jsou tak živé, že živější snad ani být nemůžou, rozhodně na ně jen tak nezapomenu. Nedávno vykloubené údy mě doteď trápí fantomovými bolestmi... Teď jsem ale nemyslel na drowy, před očima jsem měl zaprášenou karavanu vyčerpaných gnollů vlekoucích se ve slunečním žáru do hlubin zemí Pohraničí. Uprchlíci, první uprchlíci v *Jiném světě*.

Padlý, který pozorně zkoumal výraz mé tváře, spokojeně kývl a řekl: „To znamená, že rozumíš. Právě v tom tkví značná část tvé síly a tvá hlavní výhoda – ve tvé schopnosti přemýšlet nekonvenčně, jednat intuitivně, ale přitom zdárně, ve tvém nevidaném ponoření do světa bez rozdělování postav na živé a nakreslené. Štědře se dělíš o svou víru, jako kdybys rozšéval sémě života do všech stran. Pekelní psy, předák goblinů Harlekýn, albínský troll Olaf, kterého jsi vytvořil kvůli transportu výbušnin, ochranný duch hradu James, trpící samotou – ti všichni a mnoho dalších by ti mělo děkovat. Pokračuj dál ve stejném duchu, hledej spojence mezi původními obyvateli *Jiného světa*. Je to obrovský a dosud téměř netknutý zdroj.“

Zamyšleně jsem kývl a v duchu jsem přebíral perspektivní personálie: charismatický prodavač zbraní Gunar, kostěný drak se svou věčně hladovou holotou, hrdlořezové, na které je spoleh jako na vlastní nůž – ty všechny bych rád viděl pod praporem klanu Děti noci. Poustevník Grym, první postava, kterou jsem ve hře potkal, a prakticky můj učitel! Jak jsem mohl zapomenout na starého Gryma?! Vždyť je to přece hotový kněz Bezejmenného, toho bych měl pozvat mezi prvními!

Dokonce jsem škuhl celým tělem a chtěl jsem se okamžitě sebrat a běžet agitovat, ale těžká dlaň Bezejmenného mě přibila k zemi.

„Počkej, máš dost času. Pamatuješ si, proč jsme začali o tomhle tématu mluvit?“

No jo, sakra, vždyť jsem úplně zapomněl na artefakt! V duchu jsem se praštil do čela, až jsem kotoulem přepadl přes záda a počítal hvězdičky před očima. Klečel jsem na prašné zemi a udiveně jsem pozoroval svou dlaň ocejchovanou božím logem. To je síla! V tomhle tedy spočívá dárek od Padlého?

Podíval jsem se na boha, ale ten jen překvapeně zavrtěl hlavou: „Jen náhodný efekt, časem zřejmě zmizí. Hlavní funkce artefaktu je jiná: Vůbec se mi nechce brát útokem podzemní pevnost Lolth, abych vytáhl svého kněze z její útulné mučírny. Proto jsem se zaměřil na otázku tvého přežití.“

V případě poklesu tvého zdraví pod kritickou hodnotu na sebe všechno další utrpené zranění přetáhne můj dar. Považuj to za poslední záchranu. Když začne artefakt polykat údery mířené na tebe, je čas to zabalit a vzít nohy na ramena. Nehraj si na hrdinu a nevyplýtvěj si obranu pro nic za nic, ten předmět je jednorázový, neregeneruje a neobnovuje se!“

Obdivně jsem přešel prsty po pečeti, vystupující z mé dlaně, a smetl z obrázku prach.

„Kolik vydrží?“

Bezejmenný pokrčil rameny a odvětil: „Padesát tisíc podle mě zvládne...“

„Hustě... A nejde nějak předělat na víc použití? Nebo že bys splácal ještě tak dva navíc? Dlaně mám přece dvě, ne? Jestli jsi na tom na štíru s adamantem, stačí říct, kde se dá sehnat, vezmu žoldáky a všechno to tam pročešeme...“

Při pohledu na ironický výraz ve tváři Padlého jsem svému křečkovi, který mě nutil plácát hlouposti v zoufalé naději, že bych mohl dostat ještě jeden božský bonbónek, zacpal pusou.

„Žoldáky si vezmi určitě. Thrat drápy Lolth budeš ale až potom. Teď je hlavní něco jiného. Je potřeba najít opuštěný chrám Neznámého boha. Síla jeho oltáře má neutrální odstín, takže se krásně hodí k založení nového chrámu. Nechystáš se náhodou splnit závazky vůči trpaslíkům a přivést na svět boha Aulě, vládce zemské masy a kovů?“

Cosi v Bezejmenného pohledu mě nutilo vzít rozum do hrsti a postavit se k tomuto problému se vši vážností. Sedm milionů zlatých a pět set trpaslíků na opravu hradního komplexu, které mi slíbil patriarcha Thrór jako odměnu, představovalo hodně silnou motivaci. Je tady ale jedna možná ještě důležitější věc – slovo Velekněze. Jaký bůh může potřebovat ukecaného chvastouna? Výmluvy se tady nepřijímají, na vyšší moc a na kněžku, která se postavila na zadní v tu nejnevhodnější chvíli, to hodit nemůžu. Ztráta autority u bohů a promarněná šance přivést pod prapor Padlého tisíce trpaslíků, to se neodpouští.

Rozhodně jsem kývl a odvětil: „Samozřejmě, že se chystám. Je to úkol prvořadě důležitosti. Když mě na ten chrám nějak navedeš, budu ti moc vděčný.“

Božstvo blahosklonně přikývlo: „Ztracené Město. Ta lokace je připravená do zásoby s ohledem na budoucí růst úrovně hráčů, monstra tam

mají level od dvou set výš, můžeš tam narazit na mini- i maxibosy, takže buď v plné zbroji. Chrám je přirozeně v centru města. Zadání je jasné jako facta: přijít, všechny zabít, vzít si svoje. Někaké otázky?“

„Eee...“, na chvíli jsem zamrzl a pozoroval, jak se kolem nás prohnalo štěně s vykulenýma očima od zaujetí a růžovými křídly od Makarie.

Kývl jsem směrem k hrající si bohyni a položil otázku, kterou jsem zrovna položit nechtěl: „To má tolik sil na rozdávání? Je nějaká moc štedrá...“

Padlý se usmál na družku, která vycítila zájem o svou osobu a tázavě po nás střítila očima.

„Nebudeš tomu věřit, ale proud obětované many je tak velký, že o celý řád převyšuje naše potřeby a schopnost ho zpracovat. Formujeme astrální kanály, budujeme akumulátory, dokonce i ten hladový kostlivec Tchien-lung se už celý zalyká kilotunami many – a stejně musíme většinu many vypouštět do neutrálního prostoru. Mohlo by se lehce stát, že se spálí pojistky...“

„Tak to čumím! Co za tím je? Odkud se bere takovej proud hráčů, co si přejí dobrovolně natáhnout bačkory?“

Padlý pokrčil rameny a odvětil: „Většina jsou Asijci, množství *Blaze-ných smrtí ve prospěch druhého* se tam naprosto vymyká normálu. Zhruba šest tisíc za hodinu...“

„Hm, otrokářství? Popravy?“

„Nevím... A jenom proto, abych ukojil svou zvědavost, tam nepolezu. Číňani jako jedni z prvních dobili božský předmět a dokončili stavbu Paláce Nefritové prázdnoty, do kterého instalovali svého nejvyššího boha Jü-tiho, Nefritového císaře...“

To mě začalo opravdu zajímat – nové božstvo!

„Ten bude asi světlej, že? Nebo je náš?“

Padlý zavrtěl hlavou: „Je cizí. Necpe se do žádných tahanic, ale sil má spoustu – jeho poddaní jsou pracovití a zbožní, není potřeba je přemlouvat k obětování a víře. Zkrátka, v nynější fázi nějakou větší hrozbu nepředstavuje, ale dříve nebo později se z něj může stát velmi vážný problém.“

„Chápu, je jasný, že nic není jasné... OK, budeme řešit problémy podle toho, jak moc nás pálí, Číňany zatím necháme být. Abych řekl pravdu, celej ten spletenec problémů se nějak moc rozlezl a začíná mi trochu

přerůstat přes hlavu. Už to vypadá, že jsem konečně něco rozlouskl, a ono ne – každý vyřešený problém s sebou přinese dva další, je to k vzteku...“

Bezejmenný mě soucitně poplácal po rameni a prohlásil: „Rozděl a panuj. Najdi si lidi a deleguj jim část svých povinností.“

Bůh vstal ze svého křesla, pečlivě odstrčil stranou větvičku vtíravého mallornu a šibalsky na mě mrknul: „Neklesej na mysl, dá se to! Já jsem tě taky našel, ne?“

Díval jsem se do zad vzdalujícího se a vesele si pohvizdujícího boha a zabručel jsem: „Hm, a kde mám asi takovýho blbce hledat já?“

3. kapitola

Ze souhrnné měsíční zprávy Bezpečnostní služby klanu Olderů:

- Podle plánu rekonfigurace magických clon kolem nemovitých objektů klanu bylo z aukčních portálů skoupeno více než padesát Malých a tři desítky Středních ochranných kupolí, což uspokojuje naše potřeby z 41 %. Poptávkové šílenství prakticky zcela vyčerpalo potenciál lokálních trhů a rychlost pořizování nedostatkových artefaktů je značně neuspokojivá. Abychom kompenzovali zpoždění oproti původnímu rozvrhu, vyslali jsme nákupčí do sousedních klastrů. Navíc byl vyslán početný oddíl žoldnéřů na týdenní farmicí misi do lokace Kamenný les. Jejím cílem je ukořistit dostatek komponentů potřebných k samostatné craftové výrobě nedostatkových artefaktů.
- Výsledky operací Krystal a Kočičí dům byly vyhodnoceny jako negativní. Status doposud Plnoprávných partnerů Ellie Loguse a Lee Ortegy byl změněn na Juniorní partnerství. Přímé finanční ztráty nejsou velké – cca čtyři miliony dolarů. Nepřímé výdaje: zpravodajská činnost, nabourání vytvořených finančních a pracovních vzorců, změna avatarů, vyvedení dvou set osob z napadeného prostoru, opatření zajišťující fyzickou ochranu v reálu – to vše nás vyšlo již podstatně draž, celkem na více než padesát milionů.
- K operaci Čistka: Na základě doporučení analytické komise byla přijata následující opatření vůči bývalým Kocourům:
  - vynucená změna avatara: 117 osob

- doživotní zákaz vstupu do JS: 29 osob
  - rozeslání za hranice ruského klastru dle potřeb klanu: 131 osob
  - uvěznění na dobu neurčitou v interním objektu Bastilla: 26 osob (po jednom případě útěku byl režim pobytu změněn z úrovně Komfort na úroveň Klec)
  - fyzická čistka v reálu: 3 osoby (dva členové klanu byli navíc zlikvidováni neznámými střelci, pravděpodobně příbuznými obětí)
  - užití speciální techniky Výplach mozku: 3 objekty z řad Kocourů a kurátor z našeho klanu.
  - Na Seznam zjevných nepřátel klanu přibylo pět jmen, KoS instrukce byly zaslány žoldněrské gildě i všem PK klanům.
  - Seznam skrytých nepřátel klanu se rozšířil o dvanáct jmen. Skupina *Fatum* si převzala objekty ke zpracování s cílem vygenerovat pro ně maximálně nepříznivé životní podmínky a co nejvíce nepříjemností a zásahů vyšší moci.
- Všechny jmenné seznamy se nachází ve skryté příloze k tomuto dokumentu. Úroveň přístupu: AA.

***

Když jsem vyprovodil pohledem rozjařené božstvo, které se vydalo ke své bavící se společnosti, ohlédl jsem se opatrně kolem jako nějaký školák, co tajně kouří za rohem, a s lehkým chvěním na duši jsem se posadil na trůn, který byl teď volný.

- *Pozor! Objeveno místo Síly.*

Díky upřímné modlitbě světce, Boží přítomnosti nebo užití magie nejvyšší úrovně došlo ke ztenčení astrální clony a tento prostorový bod byl obdařen výjimečnými vlastnostmi.

Účinek: bonus ke všem profesím +100.

Účinek: šance na zhotovení unikátního předmětu +50 %.

Tak to je bomba! Tomu říkám sedátko k nezaplacení! Chtělo by to oběhnat trůn plotem, postavit k němu goblina se stopkami a pronajímat ho za astronomickou minutovou sazbu. Vybavil se mi rozhovor s Throrem,

majitelem stejnojmenného klenotnictví. Po pár sklenkách se tenkrát prořekl, že v celém Městě Počátku jsou jen tři klenotníci s titulem Proslulý mistr, mezi nimiž probíhá ostrý konkurenční boj o zakázky, které by mohly posunout jejich mistrovství ještě o level výš. A tady máme celých sto pointů plus ohromující bonus unikátnosti předmětu! Ne, žádné ploty a goblini – chce to postavit kolem mithrilový sejf a obestavět ho ještě celou rotou ochranky.

Uf! Rozjitřený vyhlídkami, které se přede mnou právě otevřely, jsem se opřel o měkké opěradlo trůnu a radostně si promnul ruce, tahle věc je opravdu moc cenná a perspektivní. Odstrčil jsem větvičku mallornu, která mi lezla do obličeje, načež strom rozhořčeně zatřásl listy a pomstychtivě roztáhl větvě nad mou hlavou, takže byla teď vystavena napospas slunečnímu záru. To jsme to dopracovali – už i stromy si začínají vyskakovat!

Dotkl jsem se prstem tenkého kmínku a zcela vážně jsem rostlinu upozornil: „Poslouchej, ty potenciální Pinocchio! Víš, za kolik se v aukcích prodává dřevo mallornu? Pět zlatých za polínko! Proto by ses měl snažit, aby moje láska k pohodlí převážila nad mojí ziskuchtivostí. Vrať jsem ten stín a odháněj mouchy!“

Strom rozčileně zavrzal, mou hrozbu si nicméně vzal k srdci – blahodárný stín kouzelné rostliny mě znovu skryl před sluncem a vykrajované listy se s námahou roztřepaly. Mýtické mouchy to sice odehňalo, ale ze stromu se začal sypat všelijaký biologický odpad.

„Stop, stačí! To si říkáš kulturní dřevina? Kde se na tobě vzalo tolik sajraju? Hele, dohodneme se – ty si budeš klidně stát a opalovat se a já zůstanu pěkně ve stínu, platí? No sláva...“

Poté, co se mi podařilo najít se svárlivou rostlinou společný jazyk, jsem si z klína smetl napadané housenky a ponořil se do přemýšlení.

Téma číslo jedna jsou finance. Nehledě na mnohamilionový dluh byly perspektivy docela optimistické, alespoň co se týká těch krátkodobých. Úspěšně jsem pronikl do nejtěsnější blízkosti božstev, neustále se nacházím v centru dění a kromě pravidelných pohlavků dostávám i hodně výživné bonbónky.

Boží krev – v kapse mi jí zbyly ještě čtyři lahvičky. Je to unikátní surovina a přede mnou je věčnost, je potřeba nakládat s ní rozumně.

Jiskry Boží přítomnosti – zatřepal jsem před očima maličkou ampulou a fascinovaně pozoroval tanec perleťových vloček. Ingredience vystačí ještě tak na patnáct svítek, pak budu muset znovu poprosit bohyni, aby otevřela okénko do božské dimenze. Věřím, že mě neodmítne, má vůči mně morální dluh velikosti parníku...

Pravé slzy Přízračného draka – díky šikulce Leně mám teď místo plných truhel jen dva kamínky. Prodávat je nebudu, plus sto padesát k vybrané vlastnosti, to je v boji o přežití dost silný argument. V následujícím roce mám zákaz umírat, takže bych asi měl krystaly aktivovat a jako bonusovou vlastnost vybrat Odolnost. To by mému tělu mělo automaticky přidat tisíc pět set hitpointů.

Slzy kamene – trochu jako Slzy draka, jen podstatně slabšího kalibru. Od plus jedné do plus dvaceti k vybrané vlastnosti, cena na aukčním portálu od pěti do pěti set zlatých. Hlavní přednost: Je jich hodně. Fakt hodně. Dost na to, aby stačily k přesycení poptávky, vedoucí k několikanásobnému poklesu ceny. Emocionálně labilní James, zasažený emanací dráčeků, nabrečel po celém svém rozsáhlém povrchu desetitisíce krystalů. V zásadě by nebyl žádný problém střelit je hned za nějaké dva miliony, ale nechce se mi ničit takovou nádheru, hrad se třpytí jako vánoční stromček a nabourává tak všechny stereotypy o Temném pánovi. Navíc mám strach o duševní zdraví UI hradu. Kdybych teď zdi oholil a nechal znovu jen hrubý kámen, riskuju, že si udělám tajného nepřítele nebo že se mi najednou zblázní artefakt. James si na svůj zevnějšek prostě dost potrpí. Když jsem nedávno procházel každodenní finanční bilanci, narazil jsem na zajímavou položku na straně výdajů – náš narcistní hrad si zařídil odběr všech dostupných designerských časopisů a newsletterů. Bude to asi nějaký posttraumatický syndrom po těch osmi stech letech přežívání v podobě rozvalin. Určitého kompromisu jsme však nakonec přece jen dosáhli. Harlekýnův oddíl goblinů drahocenné krystaly pečlivě odlupuje tam, kde je jejich koncentrace slz nepoměrně vyšší, a na místech, která nejsou vidět. Nakonec tedy hradní pokladnice svou truhlu s brilianty přece jen dostala. Jediný problém představují dráčata, která si zvykla potloukat se po prostorách hradu, odlupovat kameny a chroustat je jako chipsy. Odháníme je, co to jde, ale určité povrchové defekty se na zdech objevují dál.

Dráčata – moje osobní noční můra... Jestli něco může mému křečkovi způsobit infarkt a poslat ho na onen svět, tak jsou to ona. Bojím se vůbec pomyslet, na kolik mě Nasťa a Kosťa už přišli... Kouzelná skořápka, tuny sežraného drahého kovu, nepředvídatelné politické důsledky mejdanu na hlavním náměstí Města Jasu – kolik lidu jsme tam pokosili, kolik nebezpečných nepřátel si udělali, jak draho nás vyjde už jen sám Patriarcha Světlořícího? Na druhou stranu, ačkoli to nikdy nahlas nepřiznám, tyhle malé hajzlíky zbožňuju. Samozřejmě vím, že ti vyčûraní telepati moc dobře vycítí můj vztah k nim a nehorázně téhle mé slabosti využívají. Jak to říkala Kostička? *Budou to první Mithriloví Přízrační draci na světě...* Jsi to, co jíš – a na příkladu dráčat je to jasně vidět. U lidí je to míň poznat, ale v principu je to totéž. Takže když do sebe člověk rve další fastfood s polovinou Mendělejevovy tabulky jako bonusem, měl by se zamyslet, jak kvalitní stavební materiál právě poskytuje svému tělu.

Když jsem si celou věc s dráčky sesumíroval, ovládl mě intenzivní pocit naděje, že budu mít v budoucích bojích k dispozici silné obrněné bitevníky.

Raději jsem to třikrát zaklepal na kmen mallornu, abych to nezakřikl. Hned jsem ale musel zvědavý strom okřiknout, protože v reakci na mé klepání se na něm ve výšce mých očí vytvořila malá dutina, pomocí které se zřejmě pokoušel zjistit, co se děje.

Jaké máme další strategické zásoby? Mithril. Na mé vyzvání prostřednictvím klanového chatu přikvačil vznešený zombotrpaslík s hlášením, napsaným kdovíproč rukou na pergamenu. Rozpačitě jsem ho chvíli přehazoval v rukou ve snaze přijít na to, jak ho převést do digitální podoby, načež jsem rozladěně pohlédl na trpaslíka. Prcek ani nehnul brvou, na jeho tváři se ostatně ani žádné ochlupení nenacházelo, shořelo v plamelech dávných bojů. Zombík se choval dost nezávisle, doslova jako král ve vyhnanství. S filozofským výrazem hleděl nad mou hlavu do neznámých dálav a ze starého zvyku si hladil neexistující plnovous.

Takže, ve státních rezervách máme skoro devět tun slitin různého kalibru, čistého kovu zhruba šest set kilo, což nám vychází asi na sedm milionů zlatých. Pravda, bez započítání ztrát při obohacování rudy, které nejsou zrovna malé. Nicméně s výprodejem mithrilu jsem nijak nespěchal, nechtělo se mi měnit drahocenný kov za virtuální papírky. Co bych

to byl za náčelníka bez zlaté rezervy? Jen ať pěkně odpočívá, krmit se nemusí. Upřímně doufám, že na prodávání nakonec nedojde, přede mnou je věčnost a já budu ještě muset navléct do mithrilového brnění nekonečné zástupy trpaslíků. Sroloval jsem pergamen, strčil ho do brašny a na chvíli jsem se ponořil do ovládacích menu hradu. Hm, tady jsou skladiště – status, procento zaplnění, přehled obsahu – je to tady! Nemohlo to ani být jinak, moje věci jsou v mých skladech. Porovnal jsem čísla s trpaslíkovým hlášením – na první pohled všechno sedí. Přesto jsem ale nevěřil, že se trpaslík úplně smíří s tím, že všechno kolem není jeho. Jednou jsem takhle procházel kolem hospodářského křídla a slyším z kovárny úder kladiva a řinčení železa – ten vykutálený trpaslík tam něco kutí, a materiál si asi těžko kupuje na trhu... Ale dobrá, jsou profese, kde není potřeba mzda, na ruce se toho přilepí i tak mnohem víc. Nebudu z toho dělat aféru, zombík odvádí dobrou práci, ve skladech je pořádek a goblinští mogulové ho dost respektují...

Zajímalo by mě, jestli má vůbec přístup k vnitřním interfacům. Jakožto NPC je to vlastně taková živá herní bytost, nic víc. Nemají žádné berličky v podobě map, radarů, questových tabulek... Ale zprávu přes klanový chat přece dostal, bez problémů pracuje s inventářem a hrad mu taky už mockrát posílal dlouhé seznamy potřebného materiálu. To znamená, že na mě schválně hraje blběho!

Přísně jsem stáhl obočí a řekl mu: „Velevážený Durine, osvojte si techniky digitální práce s dokumenty, dobrý správce se bez toho neobejde. To je vše, můžete jít.“

Trpaslík se sotva postřehnutelně uklonil, otočil se a za stálého zrychlování odřepal směrem k druhému hradnímu křídlu. Tam právě probíhala velkolepá rekonstrukce podle doktorových megalomanských plánů na přestavění objektu na cosi mezi dětským internátem a gymnáziem. Vítr odtamtud občas přinášel zvuky pily, zvukné úder kladiv a nepostradatelné klení stavbařů.

Podíval jsem se na drobotinu, která zrovna chytla jedno štěně a neúnavně ho zasypávala pískem ve snaze udělat z něj sfingu. Pevně doufám, že mají děcka aktivované funkce rodičovské kontroly, jinak budou umět sprostě nadávat dřív, než se naučí číst. Když se to ovšem vezme z druhé strany, po vtažení bude přístup ke konfiguraci VIRT-kabiny

ztracen a děti zůstanou po celý život pod dohledem automatického cenzora – to pak bude samé *píp* místo sprostých slov, rozmazané čtverečky místo krve a... No pozdrav pánbůh! Nemožnost provozovat sex! Až jsem se z toho pomýšlení otrásl. Co s tím? Mám rychle napsat doktorovi, aby zkontroloval základní nastavení kabin? I když... Můžeme zkusit malý testik...

Hlasitě jsem zatleskal, abych upoutal pozornost, a zavolał jsem: „Děti! Děti, všichni se koukejte na mě!“

Když jsem se přesvědčil, že drobotina nechala písek pískem a dívá se na mě, rychle jsem pokračoval: „Děcka, opakujte, co teď řeknu: @#%#!!“

Lenina tvář zkameněla a vmžiku zrudla, Makarie se rozpačitě usmála a Bezejmenný se upřímně zachechtal.

Do nastalého ticha zazněl sbor dětských hlasů: „@-#-\$-%-#!!“

Lena se definitivně proměnila v rajče a rozhněvaně vyskočila: „Glebe, ty ses snad zbláznil!“

Teď jsem byl s rudnutím na řadě já: „Sorry, holky, to byla jen zkouška... Takovej speciální test, vědeckej experiment.“

Tříletá modrooká holčička Káťa disciplinovaně zvedla ruku a položila naléhavou otázku: „Strejdo Glebe, a co to znamená @#%#!!“

„Ty!!!“ rozrušeně do mě doulbla prstem Lena, která nenacházela slov.

Musel jsem se z toho nějak vykrotit: „Takže, prckové, tohle je moc ošklivé slovo. Strejda Gleb ho řekl nedopatřením, zapomeňte ho! Hrajte si dál, stydnou vám bábovičky, nakrmte toho vašeho lva, nebo co to je... Teda fuj! Nekrmte ho, radši ho pusťte, vždyť ho udusíte... Leno, jak to, že máš ve svěřeným útvaru takovej čurbes?!“

Když jsem ukryl své rozpaky pod masku despotického šéfa, mohl jsem se naprosto spokojený s výsledkem experimentu vrátit ke svým úvahám.

Hotovost. S ní jsme na tom poměrně dobře, bezmála tři miliony. Jeden je za svitek, druhý za souřadnice plantáže mucholovek. Plus ještě sto litrů vrácených od Veteránů, které jsme předtím dali na Táninu akci, gesto dobré vůle na oplátku za mou nabídku vstoupit do aliance Strážci Velechrámu a bezplatné vysvěcení klanového kněze. A poslední slušná sumička – skoro osm set tisíc pustili smolaři, kteří se nechali jako první, ještě za peníze, zasvětit Makarii. Tak to by byly veškeré disponibilní prostředky klanu Děti noci a současně mé vlastní. A teď vřadaje.

Pětiprocentní státní daň z virtuálního majetku. V bance už mám zadaný platební příkaz. Udavte se, šmejdi! Víím, že máte moc důležité starosti – milénka jezdí v lexusu jako nějaká křupánka, tak je potřeba jí neprodleně koupit poršáka... No dobře, nějak to přežiju. Třeba jednou přijde nějaká apokalypsa a po ní nastoupí věk malého člověka, pak se na ty vaše limuzíny bude střílet z každého okna...

Za nějaké dva týdny se bude muset zaplatit první splátka půjčky na hrad – další dva melouny. Kdyby se tak ta pupeční šňůra mezi světy přetrhla co nejdřív, pak by se na ten dluh třeba mohlo zapomenout. Vždyť komu by v takovém případě ty peníze šly? Adminům? A kde asi ti admini budou, na planetě Zemi? Nemůžu se ale zbavit nejasné pochybnosti, jestli zákony vrostlé do logiky ekonomického systému nějakým změnám budou vůbec podléhat. Nejpravděpodobnější je, že když přestanu platit, tak prostě ztratím kontrolu nad hradem, a když budu platit dál, plnohodnotné zlato bude odtékat do prázdna...

Do částky, kterou je třeba zaplatit, mi chybělo jen pár drobných, ale o ty tady teď nejde. Musím znovu najmout lidi do raidu, hrad totiž stále ještě polyká zlato jako vysavač a těch sto litrů od doktora je už skoro v tahu. Žádat ho o převod další částky se mi moc nechce, copak nejsem sám schopný spláshit pro děti dost prostředků? A vůbec, je čas podívat se na prodeje.

Otevřel jsem panel aukčního portálu. Můj automatický obchodník mi radostně oznámil, že přijal dvě stě sedm nových zpráv. Také se mu podařilo nakoupit dva *Lektvary obnovy* a skoro stovku *Jisker temného plamene*, které nikdo k ničemu nepotřeboval a které se stále prodávaly za padesátku při skutečné hodnotě okolo pěti tisíc zlatých. To znamená, že ještě nikdo neprokoukl, že jde o nepostradatelnou ingredienci kněžských raidových buffů. To je skvělé, můžu si na tom zatím rozjet svůj malý kšeftík. Na konci svého hlášení mi automat oznámil, že je třeba doplnit peníze na běžný účet, neboť disponibilní prostředky jsou téměř vyčerpány. Sakra, další zloděj...

Mimochodem, když jsme u těch lektvarů... Poté, co jsem drahocenné lahvičky přenesl do inventáře, trochu jsem se v něm trochu pohrabal a vytáhl dvě ampule s elixíry vlastností a talentů. Na tyhle věci se nesmí zapomínat! Frajerským grifem jsem vystřelil kouzelné zátky a obsah obou

nádob vypil na ex. Olízl jsem se – je to docela chutné, i když dost drahé, pět set padesát dolarů za chvilíčku potěšení. O chuti to ale samozřejmě není. Otevřel jsem panel vlastností a přidal jeden bod k Odolnosti, talent pointem jsem pak vylepšil kouzlo *Kostěný štít*. Vypadá to asi jako dost stupidní volba, ale musím teď všechno investovat do přežití, nikoli do palebné síly.

Otevřel jsem poštu. Většinou tam byly dotazy na vůbec nejatraktivnější položku, teleport do Inferna. Lidi, ale já fakt nemám potuchy, jak to funguje – kupte si to a uvidíte. Soudě podle aktuálního stavu a aktivity na aukci budu zítra bohatší minimálně o další milion. Nakrmil jsem svého obchodníka svitky, které jsem měl u sebe, a dal mu příkaz k automatickému obnovování položky. Radostně jsem si promnul ruce. Tak, teď hezky berte, rybičky moje!

V poště jsem našel i sérii zpráv od kupeckého klanu Zlatá síť. Udělala na mě silný dojem ukázka *Astrálního pohlcení* na náměstí a teď mě žádali, prosili, a v posledních zprávách se dokonce domáhali toho, abych jim neprodleně a bezodkladně (včera už bylo pozdě) prodal právě jeden takový znamenitý svitek, který zrovna naléhavě potřebují. Stupeň hysterie zprávu od zprávy rostl, o nějakém pokusu usmlouvat cenu už nebyla vůbec řeč. Zdá se, že jim klan URNA pěkně dupe po krku. Naproti tomu ze zprávy od klanu Havířů číšel ledový, řekl bych až mrtvolný klid. Jejich zpravodajec se velmi inteligentně ptal, jestli by nebylo možné získat ještě jeden svitek, ideálně hned. Vzhledem k tomu, že v novinách se nepsalo nic o tom, že by se citadela Stříbro vrátila do rukou horníků, Havíři se zřejmě rozhodli, že se neomezí jen na jeden hrad, a Ninja Lootery teď asi čeká velké překvapení. No co, na dobrou věc vždycky rád přispěju. Založil jsem dvě privátní aukce a rozeslal na ně linky oběma klanům, umírajícím netrpělivostí.

Tak, další možností výdělku, které se jen tak nevzdám, je právo vysvěcovat Makariiny kněží. Umíněná bohyně svým duchovním samozřejmě pořádně zkomplikovala život, když vyměnila jejich životní úroveň a snadnost levelování za všeobecně dostupné zasvěcení a prakticky okamžité získání tisíců věřících. Nicméně bez ohledu na hrábě, které Makarie tak pečlivě položila svým kněžím do cesty, neztratila tahle profese na atraktivitě. Pokud si šikovný klan vycvičí svého vlastního služebníka kultu, získá

tím silného raidového buffera spolu s možností požeňování, zaklínání a uvalování klatby. Podle mého zběžného odhadu může takový kněz posílit klanový raid o pět až sedm procent. Přitom jsem ale určitě ještě na něco zapomněl a zatím jsem ani neobjevil všechny možnosti, proto jsem s klidným svědomím dopsal do popisu: *posílení o 10 %!!!* Vždyť taková věc opravdu dost stojí – kdo to bude potřebovat, ten to pochopí. Takže, pospěšte si, kupujte, poslední zboží na skladě!

Promnul jsem si zápěstí, unavená dlouhým fukáním do virtuální klávesnice, a navolil třídní interval platnosti aukce. Myslím, že to lidi trkne do nosu a honba za tímhle super dortíčkem vyvolá slušnou finanční bitvu. Neprodávám přece kořalku, ale naprosto exkluzivní zboží!

Na konec nám tady zbylo ještě pár drobností. Polechtáme trh na veni, zjistíme si hladinu poptávky po zboží, které vlastním ve velkoobchodním množství. Dal jsem automatickému obchodníkovi pár hrstí Slz kamene a vygeneroval rychlé, automaticky obnovované aukce. Pak jsem do několika malých položek rozdělil asi deset kilo Ochuzené mithrilové rudy. Uvidíme, kdo o to projeví zájem a jakou cenu nabídne. Asi minutu jsem si přehazoval v rukou plát z neprůstřelné vesty, kterou jsem našel v kupě harampádí sebraného gobliny a která obsahovala celých šedesát čtyři procent kovu. Ne, ten nedám. Křeček ještě teď piští, jako když ho na nože berou, a natahuje ke mně třesoucí se tlapy. Vrátil jsem mithrilový poklad zase pěkně zpátky, abych uklidnil ubohé zvířátko i svou vrozenou spořivost.

To by bylo asi všechno, základy ekonomické prosperity na nejbližší měsíc jsou položeny a chatrný provizorní můstek přes finanční propast postaven. Je načase začít s přípravami raidu do Ztraceného Města.

Ovšem ještě než stačila práce generálního štábu vůbec začít, narazila na poměrně zásadní problém – na maximum rozvinutá mapa JS byla prakticky celá zahalena mlhou. Nepropustná oblaka se rozestupovala jen na jednom místě – nad ruským klastrem, kde odkrývala zvědavému zraku několik skvrnek velikosti hrášku. Město Jasu, Město Počátku, Mrtvé země. Hm, to jsou všechna místa, která mám kartograficky podchycená... Kde mám ale hledat ten svůj Ztracený ráj?

Zalezl jsem do wiki. Vestavěná encyklopedie, vytvářená na dobrovolnické bázi samotnými hráči, mě nezklamala. Jakýsi soucitný průzkumník

tam několika slovy popisoval cestu k hledané lokaci: přibližně dva tisíce kilometrů přímo na jih. Hm, plus minus autobus. U článku byl odkaz, který měl vést k mapě lokace. Přesně to potřebuju! Nedočkávě ho rozklikávám a naštvaně soptím, když vidím otevírající se okno aukčního portálu. Certifikovaný automatický obchodník průzkumnické gildy mě zdvořile vítá a s radostí oznamuje, že požadovaná mapa je na skladě. Úroveň detailnosti základní; zachycen stav z doby před sedmi měsíci s pokrytím 48 %, přičemž od té doby neproběhla žádná aktualizace; míra věrohodnosti střední. No jasně, nějaký zbloudilý hraničář se proběhl lokací pod rouškou neviditelnosti a s maximálním zrychlením, pak narazil na nějakou potvoru se skillem *Vidět skryté* a natáhl bačkory.

Za zboží tak mizerné kvality si účtovali nečekaně moc – dva tisíce zlatých. Že by měli nějaký tarif jeden zlatý za kilometr? Ale vzít to musím, jinou možnost nemám. Potřebuju taky mapy lokací po cestě k městu. Možná bych se s tím neměl párat a koupit všechno najednou s množstevní slevou. Peníze mám a informace jsou nejlepší kapitálovou investicí. Udělal jsem automatu velkorysou nabídku, ten na chvíli zamrzl, aby vypočítal celkovou cenu databázi, a nakonec vyplivl:

– *Souhrnná položka: 1 511 map lokací, dungeonů, měst a jedinečných objektů.*

Míra pokrytí: 14 % rozlohy Jiného světa.

Cena po slevě: 31 812 477 zlatých.

Ehm, ehm! Až jsem se z toho zakuckal, ti mají teda hezké ceny! Ne, ne, musíme to trochu ořezat, kompletní výsledky dvouleté práce Gildy průzkumníků si evidentně nemůžu dovolit. Zřejmě jsem vybral špatný výchozí bod k výpočtu nabídky. Abych si mohl ujasnit, jaké mapy potřebuju, musím nejdřív zjistit souřadnice nejbližšího dostupného teleportu.

Spojil jsem se s operátorem gildy Převozníků a podrobně jim vyložil předpokládané parametry skoku. Řekli mi, ať počkám na chatu. Pauza trvala nečekaně dlouho, nicméně asi po pěti minutách se operátor znovu ozval a oznámil mi, že mě přepojuje na jiného operátora. No dobrá, uvidíme, co z toho vyleze...

„Dobrý den, velectěný Laithe! Ohledně vaší žádosti o přemístění třísetčlenného oddílu na místo se zadanými souřadnicemi: Vámi požadovaná

lokace se bohužel nachází v téměř neprozkoumané oblasti Pohraničí, náleží spíše do sféry působnosti asijských klastrů a je jen velmi slabě pokryta nivelačními body. Nejbližší teleportační plošina se nachází čtyři sta kilometrů severně. Cena za přemístění pětičlenné družiny je tři sta zlatých, za zřízení desetiminutového stacionárního teleportu devět tisíc.“

Zamyslel jsem se. Když budu počítat s průměrnou rychlostí slušného raidu patnáct kilometrů za hodinu, dostanu zhruba dva dny pochodu k cíli plus další den, možná i dva jako rezervu pro případ různých nepředvídatelných okolností. Sám proces čištění města a chrámu pak zabere kdo ví, jak dlouho. Ach jo, tenhle raid mě vyjde pěkně draho...

Převozník zatím po pauze, nezbytné ke zpracování získaných informací, pokračoval: „Měl bych pro vás ovšem jednu speciální nabídku. Nebudete proti, když se přemístím k vám? Bude se nám tak lépe jednat.“

Ozval se ve mně paranoik a ukázal mi zaťatou pěst. Má pravdu, základ naší obrany nespočívá ani tak v mečích a magii, jako spíš v anonymitě a absenci majáků, které by komukoli dovolovaly přemístit se do Mrtvých zemí. Kdo se chce pokochat pohledem na blyštivý Velechrám, musí nejdřív projít kolem Tchien-lunga. Tomu je sice už na zvracení z nadbytku božské many, ale takovou třešničkou v podobě chutné rozumné bytosti by dozajista nepohrdl. Proto odpovídám: „Ne, to není možné. Mluvte přes chat.“

„Dobrá. Máme takovou standardní formu spolupráce se silnými skupinami mířícími do teritorií, které dosud nejsou pokryty sítí majáků. K vašemu pochodu se připojí náš člověk, jehož hlavním úkolem bude zaznamenávání souřadnic a rozšíření soustavy nivelačních bodů. Takovému oddílu poskytneme veškeré teleportační služby zdarma, což výrazně sníží vaše náklady. Navíc získáte jednoho bojovníka navíc, i když nebude zrovna z nejsilnějších. Poslední bonus pak představuje doživotní deseti-procentní sleva na služby naší gildy pro vás jakožto osobu, která přispěla k výstavbě celosvětové teleportační sítě. Co říkáte na náš návrh? V klidu si to promyslete, nespěchám.“

Hm, ušetřených devět litrů, doživotní sleva, bojovník navíc a navázání obchodních vztahů s vlivnou gildou. Vidím v tom spoustu plusů, beru to. Jediné, co mě na tom mrzí, je snížení stupně utajení operace. Ačkoli, je možné ještě mluvit o nějakém utajení, když se budou raidu účastnit tři